

1.
TEREMTÉS

1.1. CSAK EGY HORDÓNYI MAJOM

A Brin-2 létesítménynek nem voltak ablakai; a forgás azt jelentette, hogy a „kint” mindig „alulra” került, mélyen a padló alá, olyan helyre, amelyre gondolni sem szokás. A falakba épített kijelzők kellemes fantáziaképeket mutattak, a lenti világ kompozitlátványát, amelyre nem hatott a létesítmény állandó pörgése. A bolygó mintha tökéletes mozdulatlanságban lebegett volna az űrben: a zöld üveggolyó hasonlított arra a kékre, amelyre otthonukként gondoltak, és amelytől vagy húsz fényévnnyire távolodtak el. Valaha a Föld is zöld lehetett, fénykorában, ám azok a napok már rég elmúltak. Persze talán sohasem lehetett annyira zöld, mint ez a gyönyörűre formált világ, amelyen még az óceánok is smaragdzölden csillogtak a légkör oxigénegyensúlyát fenntartó fitoplanktonoktól. Igazán aprólékos és sokoldalú feladat volt megalkotni ezt az élő szobrot, amely mindvégig stabil marad majd az eljövendő földtani korok során.

A csillagászati megjelölésén túl a bolygót még nem nevezték el hivatalosan, bár a legénység kisebb képzelőerővel megáldott tagjai közül sokan emlegették „Simiana”-ként. Dr. Avrana Kern a zöld üveggolyót nézte, és csak *Kern Világaként* gondolt rá. Ez itt az ő projektje, az ő álma, tehát az ő bolygója volt. És szilárdan elhatározta, hogy még sok másik fogja követni ezt az elsőt.

Ez a jövő. Ez az az irány, amerre az emberiség megteszi a következő nagy lépését. Így válunk istenekké.

– Ez a jövő – mondta ki hangosan is. A hangja megszólalt az agyi hallóközpontokban, a legénység minden egyes tagja, mind a tizenkilenc fő így érzékelte, holott ebből tizenötön ott voltak vele a vezérlőközpontban. Persze nem az igazi központban, a gravitációmentes forgástengelyben, ahol az energiatermelő és -feldolgozó berendezések mellett a rakomány kapott helyet.

– Ez az az irány, amerre az emberiség megteszi a következő nagy lépését. – A nő beszéde több időt emésztett fel, mint bármilyen technikai részlet megosztása az elmúlt két nap során. Majdnem hozzátette az utolsó mondatot is az istenné válásról, de inkább megtartotta magának. *Túl megosztó lenne, főleg, hogy ott vannak azok a Non Ultra Natura-bohócok otthon.* Már így is épp elég kavaráss volt az övéhez hasonló projektek körül. Persze a jelenlegi földi pártok között jóval nagyobb viszályok dúltak társadalmi és gazdasági szinten, sőt a szimpla *mi* és *ők* is éppen elegendő okot szolgáltatott a vitára, de oly sok évvel korábban Kernnek még az egyre növekvő ellenzéki táborral szemben is sikerült elindítania a Brin-projektet. Azóta az egész ötlet afféle bűnbakká vált az emberi faj különféle rétegei szemében. *Kötekedő majmok, legalábbis a többségük. Csak a haladás számít. Az emberiség és az élet adta lehetőségek kiteljesítése.* Dr. Kern mindig is dühödten támadta a növekvő konzervatív viszályzó erőt, amelyet a *Non Ultra Natura*-terroristák testesítettek meg a legszélsőségesebben. *Ha minden úgy lenne, ahogy ők akarják, akkor előbb-utóbb visszaköltöznének a barlangokba.* Az egész civilizáció lényege pont az, hogy túllépjünk a természet által szabott határokon. *Unalmas, primitív állatok!*

– Nem kérdéses, hogy mi is mások vállán állunk. – A helyes, tudományos alázatot közvetítő kifejezés az lett volna, hogy

„óriások vállán”, de Kern nem úgy jutott el idáig, hogy térdet hajtott volna az előző nemzedékek előtt. *Sőt, törpék. Sok-sok törpe vállán*, gondolta, alig bírva visszafogni nevetését. *Vagy inkább majmok vállán.*

Egyetlen gondolatára az egyik fali képernyőn és a legénység tagjainak Belső Szeme előtt egyszerre jelent meg a Brin-2 tervrajza. Dr. Kern azt akarta, hogy rá irányuljon minden figyelem. Meg akarta mutatni a többieknek a diadala – *bocsánat, a diadalunk* – megfelelő értékelése felé vezető utat. Már meg is jelent előttük: a központi mag tűje, körülvéve az élet és a tudomány gyűrűjével, az ő tórusz alakú kis világukkal. A tengelyt képező mag egyik végén az Őrkapszula türemkedett ki indításra várva, hogy azután az univerzum legmagányosabb és leghosszabb időtartamra szóló kutatóállomásává váljon. A tengely a Hordót és a Flaskát tartotta a másik végén. Tartalmuk: majmok és a jövő, ebben a sorrendben.

– Köszönetet kell mondanom a mérnökök csapatának, amely fáradhatatlanul dolgozott doktor Fallarn és doktor Medi vezetése alatt a tárgybolgató – akaratlanul is majdnem kimondta, hogy „Kern Világa” – újraformálásán, amely által nagyszerű projektünk biztonságos és támogató környezetet kapott. – Fallarn és Medi már javában hazafelé tartott, a Földre. Tizenöt éven át tartó munkájuk befejeztével megkezdődött harmincéves utazásuk. Persze egész tevékenységük csak díszletépítés volt, hogy Kern álma beteljesedhessen. *Az egész munkájukat értünk végezték. Értem.*

Húsz fényévi távolság hazáig. Amíg a Földön harminc vándorog el lassan, addig a hideg koporsókban fekvő Fallarn és Medi számára csak húsz telik el. Majdnem olyan gyorsan száguldanak az űrben, mint a fény. Mi mindent érhetünk még el?

Kern számára a majdnem fénysebességgel haladó gépezetek nem számítottak többnek szükséges alapeszközöknél ahhoz,

hogy különféle helyekre vigyék őt az univerzumban, amelyet hite szerint a földi bioszféra fog uralni. *Az emberiség elképzelhetetlenül kiszolgáltatott, ezért kell hát kivetnünk egyre nagyobbra szőtt hálónkat...*

Történelme során az emberiség mindvégig pengeélen táncolt. Több ezer évnyi tudatlanság, előítélet, babona és kétségbeesett vágyakozás vezetett ide; az emberi faj új és értelemmel bíró életet hozott létre a saját képére formálva. Többé már nem lesz egyedül az univerzumban. Az elképzelhetetlenül távoli jövőben, mire a Föld lángoló porgömbbé válik, öröksége elterjed szerte a galaxisban, a Föld szülte élet pedig elég változatossá válik majd ahhoz, hogy minden katasztrófát túléljen, és fennmaradjon az idők végezetéig. Vagy akár még azon túl is. *Még ha mi meg is halunk, tovább élünk gyermekeinkben.*

A NUN-terroristák meg hadd mormolják csak a maguk kis krédóját az emberi felsőbbrendűséggel szemben arról, hogy mind egy csónakban evezünk, gondolta Kern. Úgyis túlfejlődünk rajtuk. Lehagyjuk őket. Ez pedig itt az első az ezernyi világ közül, amelynek életet adunk.

Mert istenek vagyunk. Magányos istenek, akik társakat teremtenek maguknak...

Otthon egyre nehezebbé vált az élet, legalábbis a húszéves képek erről árulkodtak. Avrana szenvtelenül nézte végig a hús fényév távlatából érkező híradásokat a lázongásokról, heves vitákról, tüntetésekről és erőszakhullámokról, miközben arra gondolt: *Hogy jutottunk el egyáltalán idáig, ha ennyi vadbarom születhetett a génállományunkból? A Non Ultra Natura-lobbi csak a legszélsőségesebb szervezetnek számított egy egész koalícióból. Konzervatív, filozófiai és vallási frakciók vélték úgy, hogy a fejlődésből is megárt a sok. Foggal-körömmel harcoltak az emberi genom további mesterséges módosítása ellen*

ugyanúgy, mint a mesterséges intelligenciákra vonatkozó korlátozások feloldása ellen. Természetesen dr. Kern projektje is célponttá vált.

Ám veszésre álltak.

Mert máshol is megkezdődött a terraformálás. Kern Világa csak egy volt azok közül a barátságtalan vegyianyag-sziklák közül, amelyek magukra vonták a Fallarnhoz és Medihez hasonló tudósok figyelmét. Ha másban nem is, méretüket és a napjuktól való távolságukat tekintve hasonlítottak a Földre, így alkalmassá váltak arra, hogy kiegyensúlyozott ökoszisztémát alakítsanak ki rajtuk. Űrruha nélkül is legfeljebb kisebb kellemetlenségeket kellett elviselni a felszínükön. Miután leszállítják a majmokat, és lecsatolják az Őrkapszulát, dr. Kern figyelme is a többi ékkő felé fordul majd. *A Föld összes csodájának magvait elvetjük a világegyetemben.*

Beszédében, amelyre alig figyelt, folytatta a nevek felsorolását. Jelenlévők és otthon maradtak egyformán szerepeltek a listán, de Kern leginkább saját magának akarta megköszönni az elért eredményt. Küzdött érte, és életének mesterséges meghosszabbítása lehetővé tette, hogy több emberöltőn keresztül fenntartsa a projekt körüli vitát. Pénzemberek tárgyalótermiben és laboratóriumokban vívott heves csatákat, akadémiákon és tömegmédiában adott elő, csak hogy mindez létrejöhessen.

Én! Egyedül én alkottam meg ezt. A szemetekkel mértem, a kezeitekkel építettem, de mindvégig az én terveim mentén haladtunk.

Szája a gondolataitól függetlenül mozgott, az előre betanult szöveg jobban untatta a szónokot, mint a hallgatóit. Úgyis kellett még száz év, hogy a szavak eljussanak az igazi hallgató-ságához, és otthon végső igazolásként szolgáljanak az emberi fejlődés helyes irányát illetően. Avrana tudata összekapcsolódott a Brin-2 vezérlésével. *Hordó: rendszerállapot ellenőrzése!*

adta ki a gondolati parancsot a létesítmény központi számítógépének. Az utóbbi időben szinte paranoiás szokásává vált ez az ellenőrzés.

Tűréshatáron belül, érkezett meg a válasz szinte azonnal. Ha benézett a semmitmondó összegzés mögé, pontos adatsorokat talált a leszállóegységről, annak vezérlőrendszereiről és a benne alvó tízezer főemlős egészségi állapotáról. Ez a gondosan összeválogatott rakomány fogja örökölni ha a Földet nem is, de ezt az új világot, nevezzék majd bárhogy.

Nevezzék majd bárhogy *a lakói*, amikor az evolúciós nanovírus eljuttatja őket a fejlődésnek arra a fokára, amelyen már nevet adnak a bolygójuknak. A biotechnikusok szerint mindössze harminc-negyven majomnemzedéken belül el kell jutniuk arra a szintre, hogy kapcsolatba lépjenek az Őrkapszulával és a benne várakozó magányos emberrel.

A Hordó mellett ott volt még a Flaska is, a majmok fejlődését felgyorsító vírus hordozórendszere. Gyakorlatilag egy-két évszázad alatt végigmennek majd mindazon a fejlődésen, amihez az emberiségnek évmilliók kellettek egy ellenséges világon.

Még egy csapat, amelynek meg kellene köszönni, gondolta Kern, mivel ő maga nem volt biotechnikus. Látta a specifikációkat és a szimulációkat, az elméletet pedig végül egy egész szakértői hálózat foglalta össze olyan nyelvezettel, amelyet még ő, a polihisztor zseni is megértett. Magát a vírust igazán lenyűgöző alkotásnak tartotta, noha egészsében meg sem értette. A megfertőzött egyedek többféle hasznos mutációval felvértezett utódokat nemzettek. Ez nagyobb és összetettebb agyhoz vezetett, ehhez illeszkedően nagyobb testméretekkel, rugalmasabb viselkedésmintákkal és a gyorsabb tanulás képességével... A vírus még arra is képes volt, hogy érzékelje saját magát

ugyanazon faj egy másik fertőzött egyedében, és ösztönözze a szelektív párválasztást, ezáltal a legjobbak legjobbjai még önmaguknál is fejlettebb utódokat nemzettek. A vírus maga volt a jövő egy mikroszkopikus méretű héjba zárva. A maga egyszerű módján majdnem olyan okosnak számított, mint azok a teremtmények, amelyeknek a fejlődését biztosította. Mélyebb szinten lépett interakcióba a gazdatest génkészletével, és úgy replikálódott a gazdatest sejtjein belül, akár egy sejt-szervecske, továbböröklődött az utódokba, míg végül az egész faj a jótékony fertőzés hatása alá került. Mindegy, mennyire változnak meg a majmok, a vírus alkalmazkodik a genomhoz, amellyel társították; kielemezi, modellezi és továbbfejleszti a saját örökségét is. A végén olyasvalamit hoz létre a természettel karöltve, amely a teremtője szemébe nézve megérti, amit lát.

Otthon dr. Kern úgy vitte át a vírust a hivatalos körökön, hogy részletesen ecsetelte, hogyan fognak a telepések egyszerűen csak alászállni az égből, mint valami istenségek, hogy találkozzanak az általuk teremtett néppel. Kemény, vad világok helyett fejlett és értelmes fajok várják megalkotóikat, hogy segítségükre legyenek, és szolgálják őket. Kern erről beszélt a tanácsstermekben és a bizottságok előtt a Földön, de számára sohasem ez volt fontos. A majmok számítottak, és az, amivé válhattak.

És a NUN-terroristákat is ez tüzelte fel igazán. Szerintük a projekt során szuperlényeket gyártanak majd vadállatokból. Ám igazság szerint ők is csak úgy viselkedtek, mint az elképzeltetett gyerekek, és leginkább az *osztózás* gondolatával ellenkeztek. Az emberiség, az univerzum egykéje magának akart minden figyelmet, senkivel sem akart osztózni rajta. Mint oly sok másik politikai kivetüléssel is bíró projekt, a vírus

kifejlesztése is tüntetések, szabotázsakciók, terrorizmus és gyilkossági kísérletek célpontjává vált.

És végül mégis legyőztük az alaptermészetiünket, gondolta Kern elégedetten. Persze kis részben a *Non Ultra Natura*-híveknek is igeza volt. Őt nem érdekelték a telepések vagy a szponzorok neoimperialista álmái. Ő új életet akart teremteni, és legalább annyira a saját képére, mint az emberiségére. Tudni akarta, mi fejlődhet ki az elvetett magokból, miféle társadalmak, miféle világok származnak abból, ha magukra hagyják a majmokat... Avrana Kern ebben határozta meg saját bérét, ez volt a jutalma azért, hogy szolgálatba állította zsenijét az emberi faj jövőjéért. Ez a kísérlet, ez a bolygóméretű „mi lenne, ha” fizette ki a befektetett munkáját. Az erőfeszítései hatására terraformált világok egész sora jön majd létre, és ezért cserébe azt akarta, hogy az elsőszülött *csak az övé* lehessen, és az ő újszülött népének adjon otthont.

Várakozással telt csendet érzékelt, és rádöbrent, hogy időközben a beszéde végére ért. A hallgatósága valószínűleg azt hitte, hogy hatásszünetet tart, holott ez a pillanat nem igényelt több fényezést.

– Mr. Sering! Pozícióba állt? – Mindenki öröme a nyitott sávon kérdezte. Sering volt az önkéntes, aki vállalta, hogy hátrahagyják. Lefagyasztva fog keringeni a bolygóméretű laboratórium körül, míg végül eljön az idő, amikor az értelmes főemlősök új fájának mentorává válik. Kern szinte irigyelte ezért a feladatért. Sering olyan dolgokat fog látni és hallani, amelyeket más ember még sohasem tapasztalt. Ő lesz az új Hanumán, a majmok istene.

Szinte irigyelte. Ám ő végeredményben mégiscsak szívesebben állt tovább, hogy újabb projekteken dolgozzon. Hagyta, hogy mások legyenek az egyes világok istenei, míg ő magasabbra emelkedett, egészen a panteon csúcsára.

– Még nem – válaszolta a férfi, nyilvánvalóan szintén a szélesebb nyilvánosságnak szánva, mivel az általános kommunikációs csatornát használta.

Kern érezte, hogy az ingerültség szétárad a mellkasában. *Nem csinálhatok mindent én! Miért van az, hogy az emberek ilyen gyakran képtelenek megfelelni az elvárásaimnak? Kár, hogy kénytelen vagyok rájuk támaszkodni! Seringnek ezt a választ küldte: „Esetleg elmondaná, hogy miért?”*

– Reménykedtem benne, hogy szólhatok néhány szót.

Avrana is tudta, hogy a férfi számára ezek voltak az utolsó pillanatok, amikor még kapcsolatba léphetett a saját fájával. A kívánsága helyénvalónak tűnt. Ráadásul, ha jól alakul a dolog, Sering még a saját legendájának fennköltségét is tovább emelhetette vele. Ennek ellenére Kern csak néhány másodperces késéssel közvetítette a férfi mondandóját, mindvégig készen állva, hogy azonnal megszakítsa azt, ha szükséges.

– Újabb fordulóponthoz érkeztünk az emberiség történelmében – kezdte Sering szinte gyászos hangon. A férfi képe ott lebegett a Belső Szemek előtt, mindenki látta állig felhúzott gallérú, rikító narancssárga védőruhájában. – Képzeltetik, milyen sokat gondolkodtam rajta, hogy vállaljam-e ezt a feladatot. Ám vannak dolgok, amelyek túl fontosak. Néha meg kell tenni, ami helyes, kerüljön bármibe.

Kern aprót biccentett. Elégedett volt a hallottakkal. *Légy jó kismamom, Sering, és fejezd be gyorsan! Még gondoskodnom kell az örökségemről.*

– Messzire jutottunk, és mégis a legrégebb hibákba esünk bele – folytatta a férfi makacsul. – Itt állunk, markunkban az univerzummal, és ahelyett, hogy tovább forgatnánk a sorsunk kerekét, csak a saját elmúlásunkat segítjük elő.

Kern figyelme elterelődött egy kicsit, és mire észbe kapott, a szavak már kijutottak a legénységhez. A hallgatóság halkán

elmormolt, aggodalmas üzeneteket váltott. Még azok is összesúgtak, akik Kern közelében álltak. Eközben doktor Mercian riadt kérdést tett fel egy másik sávon keresztül:

– Mit keres Sering a meghajtómagban?

Nem volt semmi keresnivalója a tűben. Az Őrkapszulában kellett volna lennie, készen arra, hogy elfoglalja a helyét a kije-lölt orbitális pályán, és ezzel együtt a történelemben.

Kern elvágta a férfit a többiektől, és dühösen követelte, hogy mondja meg, mit művel. Sering avatárja egy hosszúnak tűnő pillanatig kifejezéstelenül meredt rá, azután a vetített kép ajka szinkronizálódott a hanghoz:

– Magukat meg kell állítani. Magát és a maga fajtáját, a maga új embereit, új gépeit és új fajait. Ha itt sikerrel jár, más világok is lesznek, ezt öntől hallottam. Tudom, hogy már elkezdték terraformálni őket. De mi itt és most befejezzük. *Non Ultra Natura!* Senki sem emelkedhet a természet fölé!

Avrana létfontosságú másodperceket vesztegetett el, amíg bizonyos személyes kínzások kilátásba helyezésével győzködni próbálta a férfit. Sering újra megszólalt:

– Kizártam magát a kommunikációból, doktor Kern. Megpróbálhatja ugyanezt tenni velem, ha akarja, de folytatom a beszédem, és nem tudja megakadályozni.

A nő megpróbálta felülírni Sering befolyását a hálózatra, őrjögve kutatta, mit művelhetett a központi számítógéppel, de a fickó elegánsan és szelektíven kirekesztette. A léte-sítmény rendszereinek egy része egyszerűen meg sem jelent Kern mentális tervrajzán, és amikor a számítógépet kérdezte ezekről, az tudomást sem vett a létezéséről. A küldetést illetően egyik láthatatlanná váló rendszer sem számított létfontosságúnak. A Hordó és a Flaska, de még az Őrkapszula sem volt közöttük, ahogy azok a részek sem, amelyeket az utóbbi

időben Kern mániákus rendszerességgel, naponta többször is ellenőrzött.

A küldetést nem veszélyezteti. Akkor... a létesítményt?

– Kikapcsolta a reaktor biztonsági berendezéseit – jelentette Mercian. – Mi a fenét akar ezzel elérni? Egyáltalán, mit keres a meghajtómagban? – A hangjában riadalom rejlett, de a pániktól még messze járt, jó példát mutatva ezzel a legénységnek.

Azért van a meghajtómagban, mert ott elsőként fog meghalni, egy pillanat alatt, és ennek következtében fájdalommentesen, következtetett Kern. Társai meglepetésére máris elindult, felfelé mászott az aknában, amely az állomás karcsú tengelyoszlopába vezetett. A nő eltávolodott az alsó szinttől, amely csak addig számított „lentnek”, amíg a közelében maradt, és amikor a hosszú tú felé tartva kimászott a mesterséges gravitációból, a létesítmény külső részei forogni kezdtek körülötte. Tudatában egyre aggodalmasabb üzenetek jelentek meg, mögötte hangok kiáltottak utána. Tudta, hogy néhányan követni fogják.

Sering jókedvűen folytatta:

– Tudja, doktor Kern, ez még csak nem is a kezdet. – Még úgy is tiszteletteljes hangon beszélt, hogy éppen élete legnagyobb lázadását hajtotta végre. – Otthon sokkal korábban elkezdődött minden. Otthon talán már véget is ért ez az egész. Néhány év múlva talán mindenhol hallják majd a hírt, hogy a Földet visszafoglaltuk embertársaink számára. Se túlfejlett majmok, se istenszerű számítógépek, még olyan emberi formájú rémek sem maradnak, mint maga. Az univerzum így is a miénk lehet, ez a cél közös, mi sem szeretnénk mást. Felfogtuk, hogy az emberiség erre rendeltetett. Az ügynökeink már akcióba léptek szerte a Naprendszerben és azon kívül is minden kolónián. Magunkhoz ragadjuk a hatalmat. Ráadásul, ahogyan azt ön is sejtheti, doktor Kern, a többség mögöttünk áll.

Avrana egyre könnyebbnek érezte magát, és még mindig „felfelé” haladt, ám ebből az irányból hamarosan „befelé” lett. Legszívesebben átkozódott volna egy kiadósat Seringnek címezve, de mi értelme lett volna így, hogy a férfi ügysem hallotta?

Nem kellett hosszú utat megtennie a súlytalanságig a tű üreges közepén. Kernnek itt két választási lehetősége volt: elindulhatott a meghajtómag felé, ahol Sering minden bizonyítással megelőző lépéseket tett annak érdekében, hogy ne zavarhassák meg; vagy megpróbálhatott minél jobban eltávolodni. Eltávolodni a szó nagyon végleges értelmében.

Bármit felül tudott írni, amit Sering művelt a gépekkel. Tökéletesen megbízott a saját képességeiben, de azzal is tisztában volt, hogy mindenképpen időre lenne szüksége. Ha lefelé indul a tű mentén, Sering felé, át a csapdákon és akadályokon, akkor nem lesz ideje semmire.

– És ha a felsőbb erők elutasítanak, doktor Kern – folytatta a gyűlöletes hang Avrana fülében –, akkor küzdeni fogunk. Ha birokra kell kelnünk az emberiség sorsának irányításáért, ám legyen!

A nő alig figyelt oda, de így is jeges félelem kúszott a tudatába. Nem az őt és a Brin-2-t fenyegető veszély miatt, inkább amiatt, amit Sering a Földről és a kolóniákról mondott. *Háború? Lehetetlen! Még a NUN sem lehet annyira...* Igaz, mindig is történtek incidensek: merényletek, felkelések és robbantások, amelyek kiterjedtek az egész Európa-bázisra. A *Non Ultra Natura* mozgalom próbálta megakadályozni a saját elkerülhetetlen végét. Kern mindig is sejtette ezt. Az ilyen Sering-féle kitörések pedig az emberiség fejletlen részének vergődésére utaltak, az utolsó görcsös rángatózást jelentették, mielőtt a NUN bevégezi.

Avrana az ellenkező irányba indult el, hogy eltávolodjon a meghajtómagtól, holott a Brinben is lett volna elég hely ahhoz, hogy a robbanás ne érje el. Ám dr. Avrana Kern mindig is észszerűen cselekedett. Nagyon jól tudta, merre tart.

Hamarosan odaért az Őrkapszula körkörös ajtajához. Csak amikor ránézett, akkor döbbsent rá, hogy tudatának az a része, amelyre a legbonyolultabb számítások kidolgozásakor hagyatkozott, mindvégig teljes egészében átlátta a kialakult helyzetet, és már rég megtalálta ezt a szűkös, ám lehetséges kiutat belőle.

Seringnek kellett volna itt lennie. Ebben a lomha kompban, amely átvitte utasát az idő folyóján. Amikor Kern megparancsolta a számítógépnek, hogy nyissa ki az ajtót, megkönnyebbülve látta, hogy ironikus módon az egyetlen olyan eszköz, amelyet teljes egészében átadtak a lázadónak, érintetlen maradt.

Bekövetkezett az első robbanás, amelyet Kern az utolsónak hitt. A Brin recsegett és rázkódott körülötte, de a meghajtómag stabil maradt; mármint abból ítélve, hogy ő maga sértetlenül túlélte. Belehallgatott a legénység üzeneteinek zűrzavarába. Sering megpiszkálta a mentőkapszulákat. Nyilvánvalóan nem akarta, hogy bárki elkerülje a sorsot, amelyet saját magának is szánt. Vajon az Őrkapszuláról megfeledkezett volna?

A felrobbanó mentőkapszulák akár ki is téríthették a Brin-2-t a pozíciójából, és az egész létesítmény becsapódhatott a bolygóba, vagy elszállhatott a nyílt űrbe. Kernnek el kellett tennie onnan.

Bemászott a korábban kinyitott ajtón, és közben már le is futtatta a diagnosztikát a kioldómechanizmuson. A koporsó-szerű hibernálótartály – *ne gondolj rá koporsóként!* – és a hozzá tartozó gépek körül alig maradt némi hely.

A kapszula rendszere kérdezősködni kezdett, hozzáférési engedélyt kért. Érzékelte, hogy nem az arra kijelölt személy próbálja használni, ráadásul nem a megfelelő öltözéket viselte a hosszú hibernáláshoz. *De én nem is leszek itt évszázadokig. Csak addig, amíg elhúzok a létesítmény közeléből.* Felülírta az ellenőrző modult, és mire végzett, a diagnosztika kiszúrta Sering nyoma-it a rendszerben. Pontosabban inkább azonosította a kioldási procedúra törölt és emiatt hiányzó folyamatait.

A kintről jövő hangok arra utaltak, hogy ideje becsukni az ajtót, és lezárni a számítógépes rendszert, hogy kívülről ne lehessen belenyúlni.

A dörömbölés nagyjából akkor kezdődött, amikor Kern bemászott a tartályba. A legénység több tagja ugyanarra a következtetésre jutott, mint ő, bár némi késéssel. A nő kizárta a tudatából az üzeneteiket. Seringet is kizárta, mivel úgy vélte, hogy a férfi nem fog használható tanácsokkal szolgálni. Jobbnak tűnt nem megosztani a figyelmét, és egyedül az Őrkapszula vezérlésére összpontosítani.

Fogalma sem volt, mennyi ideje maradhatott még, de a gyorsaságnak és az alaposságnak azzal a csak rá jellemző, kiegyensúlyozott keverékével dolgozott, amely eljuttatta ide. *Vezethettem a Brin-2-t, és eljutottam az Őrkapszulába,* gondolta nem kevés gúnnnyal. *Micsoda ravasz kis majom vagyok!* A tompa dörömbölés egyre hevesebbé vált, de odabent csak egy embernek volt hely. Bár kérges szívűnek tartották, ezúttal még neki is meg kellett acéloznia az akaratát az emlékezetéből felbukkanó képekkel és nevekkal szemben. Hűséges munkatársait ítélte halálra.

Még én sem menekültem meg!, figyelmeztette magát. Aztán hirtelen elkészült; megkerülte a Sering által átalakított kioldórendszert, és helyettesítette egy másikkal, amely csak a lét-

fontosságú folyamatokat tartalmazta. Jó lett volna tesztelni, de arra már végképp nem maradt ideje, mint ahogy más lehetősége sem.

Kioldás!, utasította mentálisan a számítógépet, majd legalább hatféle módon biztosította róla, hogy komolyan gondolja. Ha tehette volna, a procedúrának ezt a részét is megkerüli valahogyan, de végül a kapszula megmozdult körülötte.

A gép azt akarta, hogy haladjanak a terv szerint, és rögtön hibernálja magát, de Kern megvárakoztatta. Ha a kapitány nem sülyedt el a hajóval együtt, legalább nézze végig távolról, ahogy mindene odavész. *De milyen távolról?*

Addigra már több ezer üzenet próbálta magára vonni a figyelmét. A legénység minden egyes tagja vele akart beszélni, de nem volt mondanivalója számukra.

Az Őrkapszulába nem építettek ablakokat. Ha akarta volna, Kern lehívhatta volna a Brin-2 képét egy monitorra, vagy akár a Belső Szeme elé. Elképzelte, ahogy a beprogramozott orbitális pályán haladó kapszula szemszögéből a létesítmény egyre kisebb lesz, végül apró ponttá zsugorodik.

Ehelyett inkább rácsatlakozott a Brin rendszereire. Az Őrkapszula erősítői segítettek, hogy még távolról is zavartalanul kommunikálhasson a létesítménnyel. Kiadta az utasítást: *Hordót kilőni!*

Egy pillanatra eltűnődött rajta, hogy talán csak az időzítés szólt közbe, de belegondolva rájött, hogy a dolog akár Sering első és legfontosabb dolga is lehetett volna. A férfi úgy hajtott végre módosításokat, hogy azok átcsússzanak az ő rendszeres ellenőrzésein, márpedig Kern egy pillanatig sem foglalkozott a Hordó és a Flaska mechanikus kioldásával. Ezek a rendszerek talán pont az ő nemtörődömsége miatt maradtak érintetlenek, vagy pont emiatt lettek módosítva. *Mások vállán*, gondolta.

Igen, ezt mondta, de soha nem törődött azokkal, akik alatta álltak ebben a piramisban. Már elkésett vele, és a saját kárán kellett megtanulnia, hogy a legalacsonyabb szinten lévőeknek is önszántukból kell hordozniuk a rájuk rótt terhet, különben az egész építmény leomlik.

A távoli villanást nem az Őrkapszula kameráin keresztül látta Belső Szemével, hanem a Brin-2 számítógépeinek utolsó kárjelentései formájában, amikor a létesítmény minden kolégájával, a munkájával és az áruló Seringgel együtt hirtelen megszűnt létezni. Nem maradt más belőle, mint törmelék, elillanó mesterséges atmoszféra és felismerhetetlen szerves maradványok gyorsan szertefoszló felhője.

Pályaellenőrzés és -stabilizálás. Kern lökéshullámot várt, de az űrbéli távolságokhoz képest a Brin-2 felrobbanásakor felszabadult energia szinte semmit sem számított, és az Őrkapszula már elég messze járt. Nem volt szükség semmilyen igazításra, hogy a kapszula a beprogramozott pályáján maradjon.

Mutasd! Felkészítette magát a látványra, de ilyen nagy távolságból szinte semmi sem jutott el hozzá. Egy tűhegynyi villanás a messzeségben; ennyi maradt a lángoló szerkezetből, amelyben tűzhalálát lelte minden munkatársa, barátja és jövőről szőtt elképzelése.

A végső analízis szerint csak egy rakás túlfejlett majomról volt szó. Ilyen távolságból, a mérhetetlen Mindenmás háttére előtt hihetetlenül jelentéktelennek tűnt az egész esemény és minden szereplője.

Vészjelzés, adta ki Kern a következő utasítást. Mert a Földön maradtaknak is tudniuk kellett a történekről. Tudniuk kellett róla, hogy ideje megmenteni itt valakit, felébreszteni, mint Csipkerózsikát a százéves álmából. Elvégre ő volt dr. Kern, az emberi faj jövőjének formálója. *Szükségük* volt rá.

A vészjelzésnek húsz évig tart eljutni a Földre, és a mentőcsapatnak ennél több időre lesz szüksége, hogy eljőjön érte. Még a legjobb fúziós hajtóművek is legfeljebb a fény sebességének háromnegyedére gyorsították fel a hajókat. Persze hibernálva törekeny kis teste jóval tovább is fennmaradhatott.

Néhány órával később látta az út végét. A Hordó behatolt a légkörbe.

A szerkezet nem a tervezett pályáján haladt, hiszen a Brin-2 felrobbanása kitérítette. Kevés hiányzott hozzá, hogy örökre elveszzen az űr sötétjében. Persze a rakomány számára az sem lett volna jobb. A lángoló Hordó meteoriként süvített a zöld bolygó atmoszférájában. A szintén tűzhálra ítélt, tudatlan főemlősök értetlen rémületének gondolata valahogy mélyebben megérintette Avranát, mint saját embertársainak veszte. *Sering ebben is a saját igaza bizonyítékát látná.*

Pusztza megszokásból, felesleges szakmai alaposságból kifolyólag végignézte a Flaska röptét is, ahogyan az behatol az atmoszférába, és szétszórja a benne tárolt vírust. Rendeltetése szerint megfertőzte a világot, amelyre nem érkeztek meg a vírushordozónak szánt főemlősök.

Bármikor hozhatunk még majmokat. Nagyon bátor kijelentés volt, de legalább jobban érezte magát tőle. A vírus akár ezer éven át is fennmaradhatott, így a projekt túlélhette végrehajtói árulását és halálát. Kern úgy határozott, személyesen fog gondoskodni erről.

Figyeld a rádiójelet. Ébressz fel, ha megváltozik.

A kapszula számítógépe nem örült ennek az utasításnak, és pontosító paramétereket kért. Kern végiggondolta mindazokat a fejlesztéseket a Földön, amelyekkel tiszteletet vívott ki magának. Azzal, hogy felsorolta őket, a jövőt próbálta kiszámítani.

Lehetőségek?

A Belső Szeme előtt lehetőségek hosszú listája jelent meg. A számítógép elég kifinomult volt ahhoz, hogy önálló értelmet színleljen, még ha valójában nem is volt birtokában ilyesminek.

Feltöltés, jutott eszébe. Nem volt kellemes gondolat, de hát azt szokta mondani, hogy sokkal könnyebb lenne az élete, ha mindent maga csinálna. A kapszula képes volt feltölteni egy képet az emberi tudatról, és ugyan tökéletlen másolatként, de létrehozott egy kompozit Kern-számítógépet, amely az ő önálló döntéseinek szimulációja alapján reagált a külső eseményekre. A nő gyorsan átfutotta a figyelmeztetéseket és a megjegyzéseket; ez a rendszer is azok közé a csúcstechnológiai fejlesztések közé tartozott, amelyeket a projekt során használtak először. Idővel a számítógép egyre jobban beépítette magába a feltöltött Kern-tudatképet, és a kompozit egyre kifinomultabb megkülönböztetésekkel élt, egyre inkább olyan döntéseket hozhatott, mint az eredeti emberi tudat. A végeredmény tartalmazta azt a potenciált, hogy okosabbá váljon, mint bármilyen ember-gép együttműködés.

Tölts fel! Az utasítást követően Kern befeküdt a hibernálótartályba, és türelmesen várta, amíg a kapszula számítógépe beszakad az agyát a Belső Szem-kapcsolaton keresztül. Mielőtt elaludt volna, még megfogalmazta utolsó kívánságát: *Csak siessenek a megmentéssel!*